

Arrest

nr. 178 267 van 23 november 2016
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 1 augustus 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 15 juli 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 1 september 2016 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 7 september 2016.

Gelet op de beschikking van 18 oktober 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 november 2016.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat C. HAUWEN *loco* advocaat D. ANDRIEN.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoeker dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen houdende weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag.

Blijkens de bestreden beslissing heeft verzoeker naar aanleiding van onderhavige asielaanvraag geen bijkomende inhoudelijke verklaringen afgelegd en heeft hij evenmin nieuwe documenten of

bewijsstukken aangebracht die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.

2. Na lezing van het administratief dossier dient te worden vastgesteld dat verzoeker zijn huidige tweede asielaanvraag integraal steunt op zijn herkomst uit Mosul en de motieven die hij naar aanleiding van zijn eerste asielaanvraag heeft uiteengezet en daarop voortbouwt.

De eerste asielaanvraag werd bij 's Raads arrest nr. 155 526 van 27 oktober 2015 geweigerd omdat er geen geloof kon worden gehecht aan zijn afkomst uit de stad Mosul en bijgevolg evenmin aan de door hem aangevoerde vervolgingsfeiten die zich in deze stad zouden hebben afgespeeld. Bovendien werd geconstateerd dat verzoeker valse identiteitsdocumenten heeft voorgelegd.

Ter ondersteuning van zijn huidige asielaanvraag legt verzoeker de volgende documenten neer: een document betreffende zijn afkomst uit Mosul, zijn geboorteakte, een attest van de Iraakse ambassade, een correspondentie tussen zijn advocaat en zijn sociaal assistent, en een voedselkaart.

3. Artikel 57/6/2, eerste lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt: "Na ontvangst van het asielverzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het asielverzoek niet in overweging. In het andere geval, of indien de vreemdeling voorheen het voorwerp heeft uitgemaakt van een weigeringsbeslissing die werd genomen bij toepassing van de artikelen 52, § 2, 3°, 4° en 5°, § 3, 3° en § 4, 3°, of 57/10, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing tot inoverwegingname van de asielaanvraag."

Om een meervoudige asielaanvraag in overweging te kunnen nemen, dienen er derhalve nieuwe elementen aanwezig te zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet. De parlementaire voorbereiding van de wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de asielzoeker pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen an sich bijvoorbeeld niet bewijsvoerend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de asielzoeker en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24).

4. Aangezien reeds in het kader van verzoekers eerste asielaanvraag werd geoordeeld dat er geen geloof kan gehecht worden aan diens verklaarde afkomst uit Mosul en gelet op de in de bestreden beslissing gedane vaststelling dat verzoeker naar aanleiding van onderhavige asielaanvraag geen elementen bijbrengt die zijn geloofwaardigheid kunnen herstellen, dient te worden besloten dat verzoeker niet aantoonbaar in zijn land van herkomst persoonlijke problemen te hebben gekend. Het is de taak van de verzoeker om zijn verzoek om internationale bescherming te staven en deze regel geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus. De Raad stelt echter vast dat verzoeker geen nieuwe elementen aanbrengt waarom hij een reëel risico op ernstige schade zou lopen.

Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoeker het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch de Raad stelt vast dat verzoeker niet verder komt dan het herhalen van

en het volharden in zijn reeds afgelegde verklaringen en het tegenspreken en bekritisieren van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, waarmee hij echter deze vaststellingen niet weerlegt noch ontkracht.

In de mate verzoeker er van uitgaat dat aan voorgelegde documenten slechts bewijswaarde kan worden ontzegd indien de valsheid ervan wordt aangetoond, wijst de Raad er op dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en bijgevolg ook de Raad evenwel ook om andere redenen dan hun (bewezen) valsheid aan de aangebrachte stukken iedere bewijswaarde kunnen weigeren, met name wanneer deze onvoldoende garanties op het vlak van authenticiteit bieden. Zo blijkt uit de bestreden beslissing het volgende: "U blijft namelijk volharden in uw eerder ongeloofwaardig bevonden herkomst en asielrelaas. De door u voorgelegde documenten waaruit zou moeten worden afgeleid dat u wel degelijk uit Mosul afkomstig bent, kunnen niet worden weerhouden als een nieuw element die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. In verband met deze documenten, dewelke zijn opgesteld op naam van S.(...) M.(...), M.(...), dient te worden vastgesteld dat u niet kan aantonen dat deze op u betrekking hebben aangezien uw identiteit niet vaststaat. U legde immers valse identiteitsdocumenten voor. Bovendien werd uw afkomst uit Mosul ongeloofwaardig bevonden. Hierbij dient te worden opgemerkt dat het algemeen bekend is dat alle Iraakse documenten op eenvoudige wijze illegaal te verkrijgen zijn. Dient bovendien benadrukt te worden dat het uw verantwoordelijkheid is om uw identiteit aan te tonen en dit door middel van authentieke (identiteits)documenten ondersteund door geloofwaardige verklaringen of, wanneer ernstige juridische en/of materiële moeilijkheden worden aangetoond om een sluitend bewijs voor te leggen, op basis van coherente verklaringen desgevallend ondersteund door concrete en objectieve informatie. Immers voor iedere vorm van internationale bescherming, zowel voor de status van vluchteling als voor de subsidiaire bescherming, berust de plicht tot medewerking op uw schouders."

Daarenboven kan aan voorgelegde documenten slechts bewijswaarde worden toegekend wanneer ze worden voorgelegd ter ondersteuning van geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen, wat in casu niet het geval is, zoals blijkt uit het met gezag van gewijsde bekleedde arrest nr. 155 526 van 27 oktober 2015 van deze Raad waarin het volgende geoordeeld wordt: "In dit kader wordt in de bestreden beslissing op basis van de stukken van het administratief dossier met recht gemotiveerd:

"Vooreerst dient te worden opgemerkt dat zowel uw identiteitskaart als uw bewijs van nationaliteit werden voorgelegd aan de Federale Politie ter verificatie. Beide door u voorgelegde originele documenten werden niet authentiek bevonden. Zowel uw identiteitskaart als uw bewijs van nationaliteit betreffen totale namakingen. Het nummer is niet in boekdruk aangebracht en de UV beveiliging ontbreekt (zie verslag Federale Politie, toegevoegd aan de blauwe map van het administratief dossier). Nochtans verklaarde uzelf uitdrukkelijk dat het authentieke documenten betreffen (zie gehoorverslag CGVS, vragen 5, 6 en 203), wat dus geenszins het geval is. Het feit dat u vervalste documenten voorlegde, waarvan uzelf uitdrukkelijk verklaarde dat ze authentiek zijn, bewijst niet alleen dat u op intentionele wijze het CGVS heeft trachten te misleiden, het vormt eveneens een sterke aanwijzing dat u niet afkomstig bent van Mosul."

Verzoeker brengt overigens geen dienstige argumenten bij ter weerlegging van de voormelde motieven. Hij beperkt zich er immers toe op algemene wijze te bevestigen dat zijn identiteitsdocumenten authentiek zijn, en dit zonder ook maar enig concreet argument of element bij te brengen dat afbreuk zou kunnen doen aan de voormelde motieven. Dat hij zich ter adstructie van zijn voorgehouden identiteit en herkomst bediende van valse identiteitsdocumenten, deze vaststelling niet dienstig aanvecht en desalniettemin tot op heden expliciet blijft vasthouden aan de authenticiteit van deze documenten, werpt een ernstige smet op de algehele geloofwaardigheid van zijn verklaringen en van zijn beweerde herkomst van Mosul in Centraal-Irak.

Uit de gezegden die in dit kader met recht worden aangehaald in de bestreden beslissing, blijkt daarenboven dat verzoeker omtrent verschillende eenvoudige en essentiële kennisvragen inzake zijn voorgehouden stad en regio een verregaand gebrek aan kennis vertoonde. Zo vertoonde verzoeker een gebrek aan kennis omtrent zowel de naam van de provincie waarin zijn stad gelegen was als de andere provincies van Centraal-Irak. Waar hij erop wijst dat hij het begrip provincie niet begreep tijdens het gehoor, dient te worden vastgesteld dat dit zijn onwetendheid ter zake niet kan verklaren. Er werd hem, nadat hij dit begrip aanvankelijk niet begreep, immers duidelijk uitgelegd wat een provincie was en uit zijn verdere gezegden (onder meer inzake de provincies van Noord-Irak) blijkt duidelijk dat hij dit vervolgens begreep (administratief dossier, stuk 6, nr.90-101). Verzoeker vertoonde bovendien een manifest gebrek aan kennis aangaande (i) de rivieren die door Mosul stromen; (ii) de bruggen over de rivier Tigris in Mosul; (iii) bab el tob; (iv) de wijken van Mosul; (v) de ligging van belangrijke plaatsen als de Saddam-moskee, de luchthaven, de universiteitswijk en het pretpark van Mosul; (vi) de busstations in Mosul; (vii) de aangrenzende wijk van zijn wijk en de wijk die langs de baan waarlangs zijn wijk ligt het

dichts bij Erbil is gelegen; (viii) de val van het regime van Saddam Hoessein en de impact hiervan op de stad Mosul. Verzoeker betwist deze vaststellingen niet doch tracht deze te vergoelijken door te verwijzen naar zijn ongeschoold profiel. Ook van een ongeschoold persoon mag echter worden verwacht dat deze kan antwoorden op dermate eenvoudige en elementaire kennisvragen omtrent zijn voorgehouden stad en regio van herkomst. Dat van verzoeker niet mocht worden verwacht dat hij omtrent de voormelde elementen een meer gedegen kennis zou vertonen, kan gelet op zijn verklaarde beroepswerkzaamheden daarenboven bezwaarlijk ernstig worden genomen. Verzoeker zou vanaf zijn zeventiende en tot aan zijn vertrek uit zijn land van herkomst immers hebben gewerkt bij zijn vader, hij zou daarbij met zijn vader zijn meegegaan met een vrachtwagen en zij zouden daarbij tegels hebben afgeleverd bij bedrijven (ibid., nr.50-54). Zoals terecht wordt aangehaald in de bestreden beslissing en te meer gelet op verzoekers voorgehouden beroepswerkzaamheden, is het eveneens niet aannemelijk dat verzoeker geen woord Arabisch spreekt aangezien het Arabisch de officiële taal is in Mosul. De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers vermeende herkomst van Mosul. Derhalve kan evenmin geloof worden gehecht aan de bewering dat hij deze stad nadat deze in handen kwam van IS samen met zijn familie zou zijn ontvlucht in juni 2014 en aan zijn verdere asielrelaas.

Het attest dat verzoeker in het kader van onderhavige beroepsprocedure neerlegt om zijn vermeende herkomst te staven kan aan het voorgaande geen afbreuk doen (rechtsplegingsdossier, stuk 3). Het attest wordt slechts bijgebracht in de vorm van een kleurenkopie. Gelet op de manipuleerbaarheid van zulke kopieën, kan aan dit attest geen bewijswaarde worden gehecht. Tevens dient te worden opgemerkt dat verzoeker niet omschrijft op welke wijze hij in het bezit kwam van dit document. Gelet op het oorlogsgeweld in verzoekers beweerde stad en provincie en het gegeven dat IS deze stad en grote delen van deze provincie in handen heeft (rechtsplegingsdossier, stuk 8), mocht dit van hem nochtans worden verwacht. Deze vaststellingen maken, samen met de reeds hoger gedane vaststelling dat verzoeker zich in het kader van onderhavige asielprocedure reeds heeft bediend van verscheidene valse identiteitsdocumenten, dat niet de minste bewijswaarde kan worden gehecht aan het kwestieuze attest. Aangezien verzoeker zijn beweerde identiteit en herkomst niet staft aan de hand van authentieke identiteitsdocumenten, toont hij overigens hoe dan ook niet aan en kan niet worden aangenomen dat dit attest op zijn persoon betrekking zou hebben.

Gelet op het voorgaande, kan niet worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, tweede lid van de vreemdelingenwet.”

Gelet op voorgaande overwegingen toont verzoeker niet aan van Mosul afkomstig te zijn en biedt hij nog steeds geen reëel zicht op zijn identiteit, verblijfssituatie en de eventuele problemen die daaruit voortvloeien.

De verwijzing naar informatie aangaande de veiligheidssituatie in Mosul is te dezen niet dienstig. Immers, zo de aanvrager van de subsidiaire beschermingsstatus met betrekking tot de vraag of hij bij terugkeer een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, niet kan volstaan met een verwijzing naar de algemene toestand in een bepaald land of bepaalde regio doch hij enig verband met zijn persoon aannemelijk moet maken ook al is daartoe geen bewijs van individuele bedreiging vereist, weerlegt verzoeker het motief niet in de bestreden beslissing dat er een vermoeden is dat hij als Koerd afkomstig is uit de KRG en in de KRG geen situatie heerst waarvoor de subsidiaire bescherming wordt toegekend.

5. Bijgevolg lijkt verzoeker geen elementen aan te brengen die de kans aanzienlijk groter maken dat hij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.”

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, Parl.St. Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, §2 van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, §2, van de vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4.1. Ter terechtzitting alwaar verzoekende partij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 1 september 2016, voert verzoekende partij aan dat zij een aanvullende nota wil indienen met verschillende attesten van een psychiater waaruit blijkt dat zij lijdt aan posttraumatische stress. Verzoekende partij wijst erop dat zij omwille van deze posttraumatische stress niet voldoende heeft kunnen antwoorden op de vragen die gesteld werden door het CGVS. Voor het overige verwijst verzoekende partij naar haar verzoekschrift. Verzoekende partij voegt bij haar aanvullende nota nog een document en licht in de aanvullende nota toe dat zij een document in het Arabisch indient waaruit blijkt dat zij van Mosul naar Dohuk reisde waar zij als vluchteling werd beschouwd.

4.2. Wat betreft de ter terechtzitting neergelegde medische attesten d.d. 1 augustus 2016, 8 augustus 2016 en 9 augustus 2016, stelt de Raad vast dat, ofschoon erin geattesteerd wordt dat verzoekende partij geregeld opgevolgd wordt in het kader van posttraumatische stress en geheugenstoornissen en concentratieproblemen vertoont, uit deze medische attesten niet blijkt dat verzoekende partij bij de asielinstanties niet in staat zou geweest zijn om op 26 maart 2015 een gehoor af te leggen en in dit kader volwaardige verklaringen af te leggen. Uit de opgetekende verklaringen in de vragenlijst van het Commissariaat-generaal d.d. 20 januari 2015 evenals uit het gehoorverslag d.d. 26 maart 2015 blijkt dat verzoekende partij over ruim voldoende cognitieve capaciteiten beschikt om haar asielrelaas op een zelfstandige en functionele manier uiteen te zetten. Verzoekende partij, noch haar raadvrouw maakten daarenboven voor of tijdens het gehoor in het kader van haar eerste asielaanvraag enige melding van psychische problemen die verzoekende partij ervan zouden (kunnen) weerhouden om volwaardige verklaringen af te leggen. Bij de vraag of verzoekende partij nog iets aan haar asielrelaas had toe te voegen, maakte zij geenszins melding van een verwarde psychologische toestand waarin zij zou verkeren. Niets wijst er aldus op dat de toestand van verzoekende partij tijdens het gehoor dermate verstoord was dat het een serene en objectieve behandeling van het dossier onmogelijk heeft gemaakt en die haar ontoereikende kennis over Mosul kan verklaren. Verzoekende partij slaagt er aldus niet in aan te tonen dat haar mentale toestand de oorzaak is van haar ontoereikende kennis over Mosul die in het kader van haar eerste asielaanvraag werd vastgesteld en die hebben geleid tot de weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, samen met de vaststelling dat zij daarenboven valse identiteitsdocumenten heeft voorgelegd. Eventuele geheugenstoornissen en PTSD bieden hiertoe geen verschoning.

Uit het loutere gegeven dat verzoekende partij psychologische problemen zou kennen en in dit kader medische attesten bijbrengt, kan overigens niet afgeleid worden dat haar asielrelaas zou berusten op de waarheid. Medische attesten zijn immers geen sluitend bewijs voor de omstandigheden waarin verzoekende partij haar psychische aandoeningen heeft opgelopen. Een arts doet vaststellingen betreffende de fysieke of mentale gezondheidstoestand van een patiënt. Rekening houdend met zijn bevindingen kan de arts vermoedens hebben over de oorzaak van de opgelopen verwondingen of psychische aandoeningen, maar hij kan nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden schetsen waarbij de verwondingen werden opgelopen of waarvan de psychische toestand het gevolg is. Hierbij wordt er op gewezen dat de door verzoekende partij aangevoerde asielmotieven reeds in het kader van haar eerste asielaanvraag ongeloofwaardig werden bevonden.

Wat betreft het Arabisch document door verzoekende partij neergelegd ter terechtzitting waaruit moet blijken dat zij van Mosul naar Dohuk reisde waar zij als vluchteling werd beschouwd, stelt de Raad vast dat verzoekende partij dit document in het kader van haar huidige asielaanvraag reeds heeft neergelegd

bij de Dienst Vreemdelingenzaken, dewelke reeds beoordeeld werd door de commissaris-generaal. In de bestreden beslissing wordt op correcte als volgt gemotiveerd: *“De door u voorgelegde documenten waaruit zou moeten worden afgeleid dat u wel degelijk uit Mosul afkomstig bent, kunnen niet worden weerhouden als een nieuw element die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. In verband met deze documenten, dewelke zijn opgesteld op naam van Safin Mustafa, Mohamad, dient te worden vastgesteld dat u niet kan aantonen dat deze op u betrekking hebben aangezien uw identiteit niet vaststaat. U legde immers valse identiteitsdocumenten voor. Bovendien werd uw afkomst uit Mosul ongeloofwaardig bevonden. Hierbij dient te worden opgemerkt dat het algemeen bekend is dat alle Iraakse documenten op eenvoudige wijze illegaal te verkrijgen zijn. Dient bovendien benadrukt te worden dat het uw verantwoordelijkheid is om uw identiteit aan te tonen en dit door middel van authentieke (identiteits)documenten ondersteund door geloofwaardige verklaringen of, wanneer ernstige juridische en/of materiële moeilijkheden worden aangetoond om een sluitend bewijs voor te leggen, op basis van coherente verklaringen desgevallend ondersteund door concrete en objectieve informatie. Immers voor iedere vorm van internationale bescherming, zowel voor de status van vluchteling als voor de subsidiaire bescherming, berust de plicht tot medewerking op uw schouders.”*

Gelet op voorgaande overwegingen toont verzoekende partij niet aan van Mosul afkomstig te zijn en biedt zij nog steeds geen reëel zicht op haar identiteit, verblijfssituatie en de eventuele problemen die daaruit voortvloeien. Verzoekende partij weerlegt evenmin het motief in de bestreden beslissing dat er een vermoeden is dat zij als Koerd afkomstig is uit de KRG en in de KRG geen situatie heerst waarvoor de subsidiaire bescherming wordt toegekend.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond. Bijgevolg brengt verzoekende partij geen elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig november tweeduizend zestien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS